

- 4) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego, znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy, to:

Czy jest zgodne z art. 3 ust. 3 akapit pierwszy w związku z art. 3 ust. 4 dyrektywy 1999/44/WE, że konsument musi wyłożyć na koszty transportu do lub z siedziby przedsiębiorcy, czy też z obowiązku „wolnej od opłat naprawy” wynika, że sprzedawca jest zobowiązany do zapłaty zaliczki?

- 5) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego, znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy i spoczywający na konsumentach obowiązek wyłożenia na koszty transportu jest zgodny z art. 3 ust. 3

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci w związku z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument, który zgłosił przedsiębiorcy jedynie wadę towaru, bez zaoferowania, że przetransportuje towar do siedziby przedsiębiorcy, nie jest uprawniony do żądania unieważnienia umowy?

- 6) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy, ale spoczywający na konsumentach obowiązek wyłożenia na koszty transportu nie jest zgodny z art. 3 ust. 3 akapit pierwszy w związku z art. 3 ust. 4 dyrektywy 1999/44/WE, to:

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci w związku z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument, który zgłosił przedsiębiorcy jedynie wadę, bez zaoferowania, że przetransportuje towar do siedziby przedsiębiorcy, nie jest uprawniony do żądania unieważnienia umowy?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. 1999, L 171, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) /
Deutsche Bank SAE**

(Sprawa C-55/18)

(2018/C 152/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Strona pozwana: Deutsche Bank SAE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy rozumieć, że Królestwo Hiszpanii podjęło na podstawie art. 34 i 35 ET, zgodnie z wykładnią przyjętą przez orzecznictwo, środki niezbędne do zapewnienia skuteczności ograniczenia wymiaru czasu pracy oraz dobowego i tygodniowego odpoczynku, przewidzianych w art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., tym pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żegluga handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?

- 2) Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 3, 5, 6, 16 i 22 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., w związku z art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG⁽²⁾ Rady z dnia 12 czerwca 1989 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak art. 34 i 35 ET, z których, zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą, nie można wywieść obowiązku wprowadzenia przez przedsiębiorstwo systemu ewidencji dobowego, rzeczywistego czasu pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żeglugi handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?
- 3) Czy należy rozumieć, że stanowcze polecenie skierowane do państw członkowskich ustanowione w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 3, 5, 6, 16 i 22 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., w związku z art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG Rady z dnia 12 czerwca 1989 r., mające na celu ograniczenie wymiaru czasu pracy wszystkich pracowników, jest zapewnione zwykłym pracownikom na podstawie przepisów krajowych zawartych w art. 34 i 35 ET, z których, jak wynika z ugruntowanej linii orzeczniczej, nie można wywieść obowiązku wprowadzenia przez przedsiębiorstwo systemu ewidencji dobowego, rzeczywistego czasu pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żeglugi handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 29 stycznia 2018 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017 r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia Kosakowo / Komisja

(Sprawa C-56/18 P)

(2018/C 152/11)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann, D. Recchia i S. Noë, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Gmina Miasto Gdynia, Port Lotniczy Gdynia Kosakowo sp. z o.o., Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo sp. z o.o.;
- oddalenie trzeciego zastrzeżenia szóstego zarzutu skargi jako nieuzasadnione;
- odesłanie sprawy do Sądu w celu rozpoznania pozostałych pięciu zarzutów skargi;

pomocniczo:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo sp. z o.o., w zakresie w jakim pkt 1 jego sentencji obejmuje również rozstrzygnięcie dotyczące pomocy inwestycyjnej;